

sterens Skrivelse ogsaa er blevet noget til Præsten, om det end er holdt i lemfældige Udtryk. Nu indrømmede den højtærede Minister, at dersom han havde kendt Lærerindens Fremstilling af Sagen — og jeg maa i Parentes bemærket i høj Grad beklage, at den ikke er blevet tilstillet Ministeren —, vilde denne Næse været blevet baade skarpere og længere, og jeg mener oprigtigt talt efter at have læst denne Sag igennem tidligere og nu opfrisket den, at denne Præst er optraadt paa en saadan Maade, at det fortjener meget skarp Paatale. Det er utiltalende at stifte nærmere Bekendtskab med hans Optræden, som jeg ikke vil betænke mig paa at betegne som anmassende. I Ringkøbing Folkeblad eller Lemvig Folkeblad — det er vist for Resten det samme Blad, det hænder jo under Tiden, at samme Blad har forskellige Hoveder, kært Barn har jo mange Navne — offentliggøres den 15. Maj under et Mærke, som man maa formode, at Præsten staar bag ved, et Uddrag af Ministerens Skrivelse, men dette med Næsen er udeladt. Det er denne Meddelelse i Lemvig Folkeblad, som faar Friskolebestyrelsens Formand, Hr. Lars Lindholm, til at fremkomme med hele Skrivelsen og føje dette til, at Næsen har Præsten dog faaet. Man faar, naar man ser paa Sagen, det Indtryk, at Friskolens Bestyrelse har stillet sig imødekommende overfor Præsten, men at denne er meget krigersk anlagt. Ikke en Gang den hellige Juletid kan dulme hans krigerske Tilbøjelighed. Det er paa et Skolekommissionsmøde den 30. December 1913, at han i Skolekommissionen, hvor han ikke alene er født Formand, men ogsaa født Mindretal, paa det bestemteste vægrer sig ved overhovedet at modtage Oplysninger fra Friskolen. Han vil ikke have, at man henter Protokollen, som de tilbyder at lægge frem for ham, nej, han vil aabenbart føre Krig. Han er meget glad ved den Bestemmelse i Valgmenighedsloven, som den højtærede Minister nu har lovet at søge ændret, om, at en Valgmenighedspræst kun kan give de Børn, hvis Forældre tilhører Valgmenigheden, Vidnesbyrd. Han udtaler sig derom med følgende Ord, som jeg mener har nogen Interesse: Børnene følger Forældrene, Forældrenes Præst er ogsaa Børnenes, først i det kirkelige, men — saa føjer han til i Parentes: og dette er Klenodiet — om ønskes ogsaa i Skolen, ogsaa i Privatskolen. Det Klenodie, Præsten her har fundet, er, at han har Magten over disse Børn efter Valgmenighedsloven, og det er det Punkt,

som man altsaa nu skal søge at faa ændret. Og nu hans Katekismusfordring! Her henholder han sig til den Undervisningsplan, som den 1. Februar 1911 er blevet autoriseret for Møborg Kommunes offentlige Skolevæsen. I denne Plan, som jeg ikke synes har nogen tiltalende Ordlyd — jeg skal senere komme tilbage til disse Skoleplaner —, staar der, at Undervisningen omfatter Bibelhistorie i Sammenhæng og Luthers lille Katekismus med Balslevs Skriftsprog, altsaa Skoleplanen fordrer ligefrem Balslevs Skriftsprog taget med. Overfor dette Krav, som Præsten stiller i Henhold til Skoleplanen, kommer Friskolens Bestyrelse med Ministerens Skrivelse i Haanden og siger, at Ministeren har dog — og det vilde man tillade sig at gøre opmærksom paa — sagt, at de staar frit med Hensyn til Valget af Midler ved Undervisning. Præstens Optræden i Skolen efter Lærerindens Fremstilling er simpelt hen ganske utrolig. Den Maade, hvorpaa han vælter sig ind midt i Morgenbønnen og begynder midt i Eksaminationen at irettesætte Børnene, viser, at han er en Mand, der paa ingen mulig Maade er sin Plads voksen og i høj Grad havde fortjent en meget skarp Næse. Jeg skulde tro, at denne Forhandling og ikke mindst den højtærede Ministers Udtalelser forleden Dag i Praksis vil virke som en saadan Næse.

Hele denne Affære faar mig imidlertid til at gøre et Par Bemærkninger om Religionsundervisningen i Skolerne, idet den forekommer mig at være et Vidnesbyrd om, at vi herhjemme trænger til en Behandling og en Reform af Religionsundervisningens Stilling i den offentlige og i den private Skole, og at vi trænger til at tage Spørgsmaalet om Skolens Tilsyn og Præstens Stilling i Skolekommissionen op. Kunde man nu ikke her i Landet naa til dette, som jeg dog synes er et minimalt Krav, at der paa Religionsundervisningens Omraade herskede fuld Frihed, saa at de Forældre, der ønskede deres Børn fritagne for Religionsundervisning, kunde faa deres Ønske opfyldt, og den Lærer, der ønskede at fritages for Undervisning i Religion, aldrig skulde tvinges dertil? Det skulde ikke være saaledes, at der ikke var Mulighed for en Religionsundervisning, men dersom en Lærer gerne vilde være fri, var det vel i vore Dage ikke umuligt i By eller paa Land at finde en Mand, der kunde paatage sig denne Undervisning. Man kunde maaske eventuelt tænke sig det ordnet paa den Maade, at Religionsundervisningen blev henlagt til et Par Timer uden-